Downloaden | Afdrukken

Er was er eens

Bemoediging van de week aflevering 329

Gods wachtkamer.

Lieve mensen,

Er was een koning, een groot koning, die zo ruimhartig en goed voor zijn mensen was, dat Hij regelmatig audiëntie hield voor het volk. Als geen ander beleefde hij er plezier aan om tijd door te brengen met zijn mensen. De enorme wachtkamer vlak naast het paleis, typeerde deze koning. De deur van deze wachtkamer stond dag en nacht open. Hier verzamelden zich de mensen die graag gebruik wilden maken van de mogelijkheid voor een persoonlijk onderhoud met de koning.

Ik was ook in deze wachtkamer. We waren er met velen en sommige zeiden dat ze hier net als ik voor het eerst waren. In afwachting van de komst van de koning, luisterde ik naar de gesprekken van de wachtenden. Misschien had ik dit beter niet kunnen doen, of had ik het anders moeten doen, want ik raakte helemaal in de war en onder de indruk van wat ik hoorde. De één scheen de koning nog beter te kennen dan de ander. Iemand noemde zichzelf een vertrouweling van de koning, een ander zei dat hij een persoonlijke vriend was van de vorst. Iemand vertelde dat hij rijk was geworden door persoonlijke inmenging van de koning op zijn onderneming. Weer een ander had zoiets wonderlijks meegemaakt, dat je over een vernieuwd levensperspectief kon spreken... Geweldige verhalen allemaal, en toch... De toon waarmee deze verhalen verteld werden, bezorgden me een ongemakkelijk gevoel. Het leek wel alsof er hier een niet-uitgeschreven wedstrijd bezig was, ‘Wie van ons kent de koning het beste?’ ‘Wie heeft de meeste ervaring met hem?’ Tussen al die ervaringsdeskundigen voelde ik me maar weinig op mijn gemak. Ik kende de koning nog lang niet zo goed als deze mensen...

Langzaam schoof ik naar de openstaande deur, schoof... of werd ik er heen geduwd? Ik wilde graag de koning ontmoeten, het leek mij geweldig toe. Maar in vergelijking met de ‘kanjers’ in de wachtkamer, bleef er niets van me over. Alles wat ik voorbereid had om tegen de koning te zeggen, leek onbeduidend, nietszeggend... kinderachtig misschien wel. Ik was ook nooit eerder op audiëntie geweest... Het laatste stukje sloop ik zelf wel naar buiten...

En buiten trof ik weer mensen aan... misschien nog wel meer mensen dan in de wachtkamer. Het was hier behoorlijk donker. Bij mijn voeten ontdekte ik twee mensen die op de grond zaten. Ik ging bij hen zitten. ‘Waarom gaan jullie eigenlijk niet naar binnen? Er is daar binnen echt nog wel plaats... ’

‘Ik weet het niet,’ zei een vrouw zacht, ‘Kan ik de koning wel lastig vallen met zoiets kleins... Ik wil eigenlijk alleen maar even willen zeggen dat we zo’n goede koning hebben. Maar is dat wel een audiëntie waard? Ik bedoel maar...’ ze wees naar de wachtkamer... ‘Wat ik daar hoorde, wat ze niet allemaal beleven met de koning en weten over de koning... Wat voel ik me daar een stuntel bij. Misschien ben ik ook wel een stuntel... Ik kom straks vast niet eens uit mijn woorden, hoe vaak ik ook gerepeteerd heb...’

Een man nam het over: ‘Je bent daar toch net zelf ook binnen geweest... Dan heb je toch wel gehoord hoe ze daar opscheppen over hun relatie met de koning... Ik ga daar echt niet tussen zitten. Ik ken de koning van een zekere afstand. O, ja ik zou hem heel graag eens ontmoeten; ik zou hem zoveel willen vragen... dingen die ik

niet begrijp. Maar die wachtkamer vol mensen met grote verhalen over hun zekerheid en kennis van al die eerdere ontmoetingen... Ze geven me soms het gevoel... ’ Ik vulde de man nu moeiteloos aan: ‘Dat je schrompelt... dat jij in vergelijking met hen, niks voorstelt...’

Ons gesprek stopte abrupt. We hoorden opwindende geluiden uit de wachtkamer en ook muziek. De koning! Hij was gekomen. Door het raam zag ik hem lopen. Hij ging dwars door zijn grote wachtkamer. Links en rechts groette hij mensen en schudde de uitgestoken handen. Vriendelijk, maar ook vastberaden... nergens liet hij zich ophouden.
Ineens tekende zijn silhouet af in het licht bij de open buitendeur. Daar stond de koning, onze koning. De mensen buiten kwamen nu langzaam, traag overeind. De koning tuurde onze duisternis in, hij liep zelfs een stukje onze richting op... Vanuit de wachtkamer konden wij niet gezien worden, wij zagen hen wel.

‘Nee, moet je kijken... De koning, hij.... Hij wenkt ons,’ stotterde de man. ‘Bedoelt hij ons nu? Hij kijkt ons recht aan?’ stamelde de vrouw. Ik zocht een verklaring... Stond er iemand vlak achter ons misschien... Maar er stond niemand! Opnieuw zag ik hem wenken, gebaren: hij riep ons, ik hoorde mijn naam. Hij riep mij, hij riep die twee anderen. Het ging om ons. We keken elkaar aan met grote ogen... Verbaasd, verward... Daar gingen we... drie kleine mensen... met z’n drieën voor het eerst op audiëntie... en de koning nam ons mee, eerst dwars die volle verlichte wachtkamer... we passeerden al die wachtenden. Onvoorstelbaar, tot we kwamen in de kleine spreekkamer van de koning. Klein genoeg om heel dicht nabij elkaar te zijn.

Dit korte verhaal heb ik een keer voor mezelf opgeschreven. Ik ben zo diep onder de indruk van Gods liefde voor mensen. Verschillende verhalen van Jezus onderstrepen de waarheid achter dit verhaal: Denk maar aan de herder die de 99 schapen achter laat en de nacht weer ingaat, de wildernis afstruint om dat ene schaap van hem, weer te vinden. Jezus heeft ons ook geleerd dat ***vele*** laatsten de eerste zullen zijn...

We zijn geroepen om getuigen te zijn van God, maar hoe maak je het verschil duidelijk tussen getuigen waarbij het gaat om de eer van Jezus en getuigen waarbij je eigen belangrijkheid van je eigen persoon, deelt in de eer van God...
Weet je dat er vandaag mensen zijn, die onze kerken niet binnen durven komen, omdat de ‘wachtkamer’ zo vol zit met mensen die zo prat gaan op hun eigen geloofsleven en ervaringen met God.

Etaleer je ervaringen niet onder het mom van ‘Ik getuig van God’... Je schept er onbedoeld misschien zo’n afstand mee tot de mens die niet van die geweldige ervaringen meemaakt. Wees voorzichtig als een duif in het winnen van mensen.

Ik breng je in dit verband een gedachte van Paulus onder de aandacht:

> *26 Denk eens aan uw roeping, broeders en zusters. Onder u waren er niet veel die naar menselijke maatstaf wijs waren, niet veel die machtig waren, niet veel die van voorname afkomst waren.*
> *27 Maar wat in de ogen van de wereld dwaas is, heeft God uitgekozen om de wijzen te beschamen; wat in de ogen van de wereld zwak is, heeft God uitgekozen om de sterken te beschamen;*
> *28 wat in de ogen van de wereld (van de christenen) onbeduidend is en wordt veracht, wat niets is, heeft God uitgekozen om wat wél iets (in onze christelijke wereld) is teniet te doen. 29 Zo kan geen mens zich tegenover God op iets beroemen.*
> *30 Door hem bent u één met Christus Jezus, die dankzij God onze wijsheid is geworden. Door Christus worden wij rechtvaardig en heilig en door hem worden wij verlost,*
> *31 opdat het zal zijn zoals geschreven staat: ‘Wil iemand zich op iets beroemen, laat hij zich op de Heer beroemen.’ Naar 1 Korinthiërs 1: 26 – 31, NBV*

Hoe close je ook mag zijn met je Heer, onze koning, vergeet nooit dat je zelf ook eens buitenstond... Dat er een tijd was dat je God niet kende en nauwelijks iets begreep van die wonderlijke audiëntie waar mensen

welkom zijn.

Leer bewogen te zijn met mensen. Leer te wenken zoals de Koning wenkt, leer te roepen zoals God zelf de ziel van mensen liefdevol roept... Gun ieder mens zijn eigen audiëntie-ervaring! God is zo groot dat Hij verschillen aankan!

Lieve broer of zus, misschien ben je in de wachtkamer en vraag je jezelf af hoe het komt dat je getuigenis niet overkomt op vrienden of familie van je... Denk niet te snel dat de boze hiervoor verantwoordelijk is, misschien moet je eerst zelf leren een andere toon aan te slaan...

Daarnaast bid ik ook dat deze beeldspraak je aanmoedigt om naar binnen te gaan... Kom nu maar, hij bedoelde ook jou... Er staat niemand vlak achter je... Heus Hij wenkt ook jou : “kom toch binnen!”

Mag de Heer ons bemoedigen, in Jezus Naam!

Gerry

Dit verhaal staat tevens in het boekje 'Aangeraakt', dit is te koop in onze webshop.

De video bemoediging die hoort bij deze teksbijlage bekijkt u op de website van de Bemoedigingssite
Zowel de video als deze tekstbijlage zijn auteursrechtelijk beschermd en mogen uitsluitend gebruikt worden in kleine kring.
Deze uitgave is Pro Deo tot stand gekomen, echter dit werk kan niet bestaan zonder hulp van onze donoren. Ook u kunt dit werk ondersteunen, meer informatie vindt u op de website